

Een waterdichte keuze ??

Stel, je wilt heel graag een vijver in de tuin. Het grondwater blijkt helaas - vooral in de zomer - veel te diep te zitten, dus de vijver moet op een of andere manier kunstmatig worden afgedicht. De goedkoopste en meest comfortabele oplossing ken je, is in elk tuincentrum te koop. Maar wat daar zo onschuldig vijverfolie heet is in werkelijkheid PVC-folie en dat kun je met je milieugeweten niet rijmen. Op zoek dus naar het meest natuur- en milieuvriendelijke alternatief.

Dit was zo ongeveer de situatie waar wij vorig jaar om deze tijd voor stonden. We lazen boeken en vakartikelen, gingen op bezoek bij bedrijfjes, vroegen documentatiemateriaal aan, maar waren vooral benieuwd naar de verhalen van mensen die al langere tijd positieve ervaringen hebben met de een of andere afdichtingsmethode.

Alle methoden bleken (veel) haken en ogen te hebben. Dat zat er natuurlijk ook wel in; anders zou de PVC-foliemarkt immers al lang ingestort zijn. Want een milieucijfer 2 (zoals uit een rapport bleek dat we toegestuurd kregen van een van de concurrenten van vijverfolie), dat is natuurlijk voor meer mensen problematisch. Je wilt een vijver om meer natuur in je tuin te halen en zorgt tegelijk voor een milieuprobleem. Dat kan toch niet de bedoeling zijn.

Het leggen van de EPDM-folie in de Oase-tuin foto: Marianne van Lier

Tot op de dag dat de graafmachine in de tuin bezig was hadden we nog de stille hoop dat het probleem zich vanzelf zou oplossen; dat er ergens een kleilaag aangesneden zou worden die op een of andere manier de bodem zou kunnen verdichten, spontaan of met wat hulp. Die hoop bleek helaas vergeefs, maar was toch niet helemaal ongegrond: deze zomer hoorden we van wildeplantenkweker Freddy Sparenberg van Ecoflora dat het bij zijn vijver wel op die manier gelukt was.

Bijna hadden we onder de druk van de omstandigheden (de dure machine, die door moet werken) toch voor vijverfolie gekozen, maar een toevallig telefoontje (van Ben Veld, die zijn slechte ervaringen met vijverfolie smeuïg wist

te brengen) was voldoende om het proces te stoppen en een serieuze denkpauze in te lassen.

We realiseerden ons dat het hier niet om een klein persoonlijk probleempje gaat, maar dat iedereen die kiest voor een zo natuur- en milieuvriendelijk mogelijke vijver in de tuin vroeg of laat voor dit probleem komt te staan. Bijvoorbeeld ook de mensen van Wilde Weelde, de Kring van hoveniers e.d.

leem (Peter Peels, De Bickershof, Utrecht), beton (Frans Blezer, IKL, Roermond) en bentonietmatten (dhr. Haukes, Bruil Verenigde Bedrijven, Arnhem). Uit de verhalen zelf en in de discussie met de deelnemers bleek dat veel haken en ogen niet echt weggenomen konden worden.

Maar er moest nu toch wel echt een beslissing genomen worden.

Het materiaal dat het dichtst bij ons ideaal kwam leek ons leem. Maar 'goede' leem moest van relatief ver weg gehaald worden en de uitgegraven waterpartij (vijver, moeras en waterloopje) was dusdanig van afmeting dat we vele, vele vrachtwagens onze tuin weer plat zagen rijden. En al het aanstampen ...

Exit leem.

Beton en bentonietmatten bleken wel erg duur en bij beton hadden we ook wel een erg 'zwaar' gevoel, dat

krijg je wel heel moeilijk weer weg, mocht dit om wat voor reden dan ook eens moeten gebeuren. Bentonietmatten weghalen lijkt wel gemakkelijker, maar is in de praktijk een heel smerig karwijtje.

In diezelfde week belde Leo Steenberg van de Keltenhof. Hij had in zijn modeltuin voor EPDM-folie gekozen. Een soort kunststrubberfolie (vergelijkbaar met de binnenband van een fiets). Ook voor onze situatie leek dit, alles afwegend, uiteindelijk de beste keus. Maar in een andere tuin - bijvoorbeeld dicht bij een geschikt leemgebied - hadden we misschien (of waarschijnlijk zelfs) een andere keus gemaakt. □

Marianne van Lier en Willy Leufgen